

PESNIŠKA ZBIRKA OSNOVNE ŠOLE ZREČE

PRIJATELJSTVO (Anej Gorenjak, 4. a)

Vsi znanci pač nismo prijatelji.

Pravega prijatelja se ne da kupiti,
tudi ne na silo dobiti.

V prijateljstvu je prostor le za lepo besedo,
spoštovanje in zaupanje.

Prijateljstvo je lepo
kakor čarobni ognjemet.

Pravi prijatelj ni nesramen, ne nagajiv.

Pravi prijatelj te ima rad takega, kot si.

PŠENIČKA (Neža Kodrič, 3. b)

Pšenička, potička,
bum, bum, bum,
miške na polju je sam pogum.

Pa sreča psa,
ga vpraša za pšeničko,
dobi pa samo potičko.

Pes se zasmеji:
»Tu imaš miška mala,
kaj se me pa nisi bala.«

TIK-TAK (Ena Grahovič, 3. b)

Tika-taka, kje je volk?

Miška išče ga pod mizo,

ampak najde malo Lizo.

MALA MIŠKA (Lenart Potočnik, 3. b)

**Teci, teci mali mišek,
saj hitrejši si kot pišek.**

**Si hiter kot gepard
in močnejši kot leopard.**

**Čakaj, čakaj mali mišek moj,
tu pri meni ti postoj!**

**Vprašal bi te to,
če zamesiš mi testo.**

**Le kako, če pa za potico,
rabiš še pšenico.**

MORDA TUDI ŽABICE (4. A)

Morda imajo tudi žabice
stričke in tetke,
ki se igrajo in smehljajo
in se krasno imajo.

PRIJATELJSTVO (Tala Lužnik, 4. a)

Jaz in muca sva prijatelja,
čeprav sva si različna.
Z muco se rada igrava
in vedno se skupaj crkljava.

Kadar si muca briketov želi,
jih vedno dobi.

Ko pa mi muca po oblačilih taca,
nisem vesela,
ker se z njimi igra in z repkom mahlja.

To je tako luškana pošast mala,
da bi zanjo zadnji briket na svetu dala.

POMLAD JE NAZAJ (Ensar S., Danis H., 9. c)

Ko narava se prebudi,
ko ptice iz daljnih dežel vrnejo se,
ko žarek sonca te zbudi,
poseben občutek spet v tebi je.

Čutiš, da topleje postaja,
čutiš, da se rojeva raj,
čutiš, da te spet sreča obdaja,
veš, da je pomlad nazaj ...

SLOVENŠČINA (Mila Šonc, 8. b)

Prosim vas zelo močno,
začnite se učiti slovenščino.
Jezik z vami bo ostal,
dokler ne bo vsak od nas za vedno zaspal.

Vse pridevnike in odvisnike se morate naučiti,
tudi na veznike ne smete pozabiti.
Upam, da poznate vse besedne vrste in pesniške oblike,
vse od vejice do pike.

Poezijo moraš znati
in o avtorjih vse prebrati.
Se Prešerna in Cankarja dobro naučiti
in vsa pomembna dela obnoviti.

Sicer je učenje težko
in tudi zelo mučno.
A vse se poplača,
za dobro oceno se včasih malo trpeti splača.

SCHOOL (Eva Lamut, 9. b)

When I was four
I did not know what school was
I did not know what job was
and here I am now in 9th class.

I did not know
what school was,
I did not know what studying was
here I am today training my brain
and waiting for the train
to take my dream away.

I do not know what will happen in the future
when I grow up I want to be
what I have always wanted to be.

POMLAD (Dora Zajec, 8. b)

Marec je mesec pomladi,
starec že dolgo čaka,
da dohiti junaka,
junak pa čaka in čaka.

Čas je za junaka,
pomlad ga strašno čaka.
Čaka in čaka,
ampak ne dočaka prvaka.

Starec že dolgo čaka,
a prvaka ne junaka ne dočaka.
Kje sta pomladna korenjaka?
Leto ju morda ne čaka.

Starec dočaka ampak,
ne junaka.
Dočaka konec,
po glavi mu je padel lonec.

CHILDHOOD (Neža Založnik, 9. a)

Once upon a time
the whole world was mine.
There were queens and kings
and I had a lot of diamond rings.

My world was perfect
and living in it was worth it.
Everything that happened was crazy
and I was able to be lazy.

Sadly at some point this has to end
and in the real world I went.

LETNI ČASI (Miha Očko, 8. a)

Poleti je lepo,
pozimi pa hladno,
oblaki se penijo,
ptice pa ženijo.

V jeseni vse žari,
spomladi pa zeleni,
drevesa že cveto,
rožice pa cveto.

Reka brboni,
in kopati se mi mudi,
travca zeleni,
sosed pa že kosi.

POMLAD PRIHAJA (Maj Lukač, 8. a)

Ko pomlad pride,
zima odide,
snega več ni,
zdaj že rožca cveti.

Ptički se ženijo,
vodnjaki se penijo,
pomlad je že ta,
vsi rečemo juhu.

Prebujja se narava,
to poezija je prava,
reka šumi,
kopat se gremo mi.

Že marjetice cvetijo,
ko zvončki počasi zvonijo.

GROWN UP (Miha Mrzdownik, 9. c)

When I was a kid
they liked everything I did.
But now I am older
and grown up they just
say shut up.

Now I am hiding in my house
waiting for a little mouse.
And when it comes,
we play almost every day.

And one day the mouse died
I had a funeral with
tears in my eyes.

LIVING IN HOLLYWOOD (Dolores Wravor, 9. b)

Hollywood is a beautiful city,
there are many penthouses
that are pretty.

People there eat fast food
and they are in good mood.

About 75% of all films come from there
and people watch it everywhere.

ZGODBA POMLADI (Špela Komplet, 8. a)

Ko se narava zbudi,
tudi na sladoled smo šli.
Pomlad prebuja se,
deklica se obula je.

Odpri oči in zazri se,
v krošnje iglaste.

Pojdi ven,
poglej me zdaj,
pomlad, pomlad
je z nami zdaj.

Rože že cveto
in v ritmu pojejo.

Vonj narave mi diši,
ko cvetek rože zažari.

POMLADNO CVETJE (Neža Laporšek, 8. a)

Cvetje zopet na vejah cveti,
v potoku na glas voda šumi.
V zraku ljubezen sliši se,
saj končno prišla med nas je.

Pomlad, ki ne izgubi svojega sijaja,
je le ena, pristna in prava.
Ptički jo vedno oznanjujejo
in s svojo pesmijo jo obdarujejo.

Ampak nekoč bo prišel njen čas,
ko potihoma odšla bo od nas.
Mogoče si mi tega ne želimo,
vendar v srcih kraljevo jo častimo.

Zato se ne bojim njenega odhoda,
vendar se bojim ljudi, ki bi odšli,
za voljo sonca, ki ji neprestano sledi.

Kmalu prišel bo njen čas,
ko razcvetela se bo med nas.
Nato pa potihoma odšla,
kakor da bi zvezde padajo z neba.

TIHI KLIC LJUBEZNI (Virgil Kotnik, 8. a)

Rože cvete
in ptički pojo.
Jaz pa ne vem,
kam naj grem.

Vsi kažejo svoj pravi obraz,
razen jaz.
Ona ne ve,
da zanjo mi gori srce.

Rad bi, da je vse mogoče,
vendar ona noče.
Boli me, da hoče,
da sva le prijatelja.

Moje srce pa noče in noče,
cele dni in noči se joče.
Prijatelj mi prvi,
pusti, če si pri pravi.

Njeno srce je kot kamen,
ne sliši in ne sliši
tihi klic ljubezni.

Ne bom povedal njenega imena,
saj se boste vsi delali norca iz mene,
le moje srce,
ve, kaj je dobro za mene.

ROMEO IZ SOSEDNJE ULICE (Larisa Hren, 9. c)

Romeo, zakaj živiš v sosednji ulici?

Zelo malo sva se videvala.

Zdaj še korona je prišla

in vse poslabšala.

Zdaj še v karanteni sva pristala,

zato ves dan bova prespala.

Slišala se bova malo,

saj se nama bo spalo.

Ko korona bo šla mimo,

bova odšla v kino.

Seveda maske bova nosila,

zato poljuba ne bom dobila.

Naslednje leto se bova poročila,

da otroka bi dobila.

Lepo bova živela

in otroku bova pela.

BLUE HAired GIRL (Lejla P., 9. a)

Once upon a time
there was a girl with blue hair.
Everyone made fun of her,
so she said
it is not fair.

She would often go home and cry,
poor girl,
she could not stop the bullying
just because she was shy.

She would try to ignore that
and just stay strong, but
that did not last for long.

But once she finally moved
to another city,
everyone started calling
her hair so pretty.

She was so happy that she
could enjoy her life again,
so she said down
and took a pen.

She started writing songs
that were so great.
She would
stay up and write them
till it was late.

PESEM ROMEU (Iva Stamenkovič, 9. c)

Že dolgo mislim o tebi,
rada bi te imela ob sebi.
Vsako jutro poslušala tvoj glas,
ki v meni zbudi strast.

Med nama so ovire,
to niso najine izbire.
Starši pravijo,
da je razlika v letih kar velika,
to me prav nič ne mika.

A dobro vem,
najina ljubezen je tako močna.
Vse bom naredila,
da bo spet mogočna.

Ob tebi se bom spet zbudila,
in tvoje ustnice poljubila.
Spet ti bom padla v objem,
in večno ostala v njem.

Ljubezen (Dora Zajc, 8. b)

Čebelice letijo,
ljubezenska čustva v meni se radio,
dragi sosed moj, to je ljubezen, ki jo čutim do tebe,
moje življenje ne bi bilo isto brez tebe.

Na dalje metrov oddaljena sva,
ampak še vedno povezana v mislih sva.

Čebelice pošljite mu en poljub iz srca mojega.
Sporočite mu, naj me čimprej (v vasi) poišče in s poljubom obišče.

SANJE (Izabela Rošer, 8. b)

Ko zjutraj se vstanem oči, si pomanem,
saj sonce na nebu sijoče je že.
Ptički že čivkajo,
veselo prepevajo, a meni v šolo že kar se mudi.
Hitim in hitim, na pol še kar spim, a v šolo le ne smem.
Zvonec zazvoni učijo se vsi, 10 čez je že, a mene v šoli še videti ni.
Spet zazvoni in jaz odprem oči,
ko posveti se mi, da vse to se le v sanjah godi.

MOJE MISLI (Hana Bombek, 9. c)

Kaj bi naredila,
če v samoto bi se potopila,
če v mislih utonila?
V njih tavam, kakor riba plavam,
izgubljena v temni globini,
obdana le s spomini.
Videla bi svoj odsev, če to bila bi jaz,
a ne vidim sonca, le luno,
ki izginja v temni noči.
A če zgodi, da zatavam v temi,
v svoje temne misli, vedi, da v njih ne boš ti,
tam zate prostora ni, ti sodiš med najlepše spomine,
a prehitro ne hodi v moj svet, saj zate ni »naret«.

LETEČA LJUBEZEN

Trenutek, ki se zgodi,
se v Zemlji prepusti,
na Zemlji ga ni,
a v srca tiči.

Tiči kot ptič v gnezdu,
brez kril in brez poti, v prostoru, ki je pust
in brez kakršne koli sledi.

A našel bo sled ...

PESEM ROMEO IZ SOSEDNJE ULICE (Larisa Steble, 9. c)

Ko sem te videla,
sem se takoj zaljubila.
Tako se mi vrti,
ko te ob meni ni.
Rada bi tvoj dotik,
da začutim te za hip.

Upam, da to niso sanje,
saj tvoj objem
spravi me v spanje.
Ko zbudim se, ob meni te ni,
zato me to zelo boli.
Vem, da to ne gre,
hočem tvoje srce.

Okolje in vera je problem,
da ti nekaj povem.
Strah me je priznati, da te poljubim prav močno.
Posledice sprejeti in te večkrat objeti.
Upam, da najine ljubezni si želiš
in da v njej ne trpiš.

Če vera se spremeni,
najina ljubezen razcveti.
Ko se srečna bom zbudila,
ob meni boš in me poljubil.
Da najina ljubezen ne bo večna
in srečna.
Vera ne bo problem,
ko k meni boš prišel.

JOŽA KI RAD PO METLI BROŽA (Tilen Slatinek, 8. a)

Nekje živel je Joža,
bil je kot roža,
ki rad po metli broža.

Ko ura odbila je deset,
Joža začel je spet,
bil je vesel Joža,
ker je rad po tleh brožal.

Zjutraj ura odbila je 10,
mami pomagal je spet.
Pometal, pometal je spet,
ko ura je bila pet.

Priden, priden je bil,
a od mame nič ni dobil.
Dobička, dobička ni dobil,
a pospravljeno sobo pa je dobil.

SLOVENŠČINA (Gabriel Podgrajšek, 7. a)

Slovenščina je jezik tak,
ki ne zna ga prav vsak.
Poseben je, saj ima dvojino,
to pa zelo je fino.

Jezik mi je zelo všeč,
in je zanimiv .
Težko se ga je naučiti,
zato se je treba vmes spočiti.

Ko se ga pa naučiš,
se lahko zelo sprostiš.
Moreš samo malo potrpeti,
ne pa knjige zapreti.

Pesem zdaj je tu gotova
in še lepša kot ta sova.

TABLA (Gal Furman, 7. a)

Na tablo lahko pišemo ali rišemo,
a bom končali,
jo lahko tudi zbrišemo,
potem pa jo spet popišemo.

Nanjo lahko rišemo kote,
če želimo tudi trikote.
Lahko tudi kroge in polkroge,
takrat ko smo do vrat,
v kvadratih in segamo v lonec.

Nanjo lahko tudi pišemo,
ampak se zraven kisamo.
Če pa se ne kisamo, pa zraven ne bedimo,
ampak spimo, ko se smejimo.
Smejimo pa se takrat, ko stojimo ali sedimo.

THE LONELY TREE

Once there was a lonely tree,
standing tall for everybody to see.
Its branches stretched up into sky,
and its leaves danced
as the wind passed by.

But one day, a seed came to rest,
and the tree became truly blessed.
For it to grow new company,
and the two upon a giant canyon.

MONKEY BRAIN (Žiga Topolšek, 7. b)

When I was a little boy,
I got some respect
because I made some bread
in a few days I found mold
and I thought it was gold.

Once upon a time
I saw a crow
and for some reason
I made some dough.

Yesterday I went to the zoo
and ate some monkey poo,
so I did a funky move.

KOSTANJČEK JURIJ (Anej Škrinjar, 8. a)

Nekje živel je mali otročiček,
ki rad je imel male ptičke.
Vsak dan se po gozdu je sprehajal
in malim ptičkom je nagajal.
Ura je bila že deset, ko Juriju kostanjček na glavo pade spet.
Priletela je majhna ptica in Juriju kostanjčk vzela je spet.
Jurij se razjezil je in ptico zgrabil je.
Ptica začela je čukati in za pomoč iskati.
Priletelo je polno gnezdo ptic in ptičko rešili že spet.
Vsi ptički veselo so odčivkali in Jurija samega zapustili.
Jurij našel ni poti, zato v gozdu ostal je tri dni.
Jurij prišel je domov in takoj v posteljo je odšel.

OPROSTI

Oprosti,
ker se tvoja slika zmečka
in ne zravnna,
a ko se zravnna,
se hitro dvigne do neba.

Oprosti,
ker se tvoja palma
ne dvigne pod nebo,
a ko se bo,
ti srečo prinesla bo.

Oprosti,
ker se tvoja luč prižiga in ne ugaša,
a ko se ugasne, ti temo v sobo prinaša.

POMLAD V MENI (Teja Tomašič, 8. a)

Pomlad v meni prebuja se,
že čutim sonce, ki greje me.

Na polju trobentice cvetijo,
na drevju vrabčki žvrgolijo,
v gozdu živali prebujajo se.
Glej ga medveda, po cesti že gre.

Pomladnega cvetja ni da ni,
zato nabereš šopek zvončkov ti.

Pomlad v meni in tebi že živi,
na poletje čakava jaz in ti.

POMLAD (Zala Oprčkal, 8. a)

Ko zjutraj se zbudim,
pogledam na koledar.
Poglej, kaj zunaj je -
prvi pomladni dan.

Zunaj rožice cveto
in ptički pojo.
Živali zbudile so se,
saj prvi pomladni dan je tu.

Popoldne se nas sprehod odpravim
in mimo mene medved gre.
Ustrašim se ga in
na drevo zbežim.

Medved za mano gre
in lovec mu pove:
»Pojdi dol, drugače te
posolil bom.«

Medved zbeži,
lovec odhiti.
Jaz se domov odpravim
in vse za seboj spravim.

Dolg dan za mano je,
zato spat odpravim se.
Zvezde na nebu pogledam
in se v luno zagledam.

SANDI NA KMETIJI (Alen Staravasnik, 8. a)

Živel je Sandi na kmetiji,
ki spomladi je imel živino na njivi.
Rad je seno obračal,
in po lužah skakal.

A nekega dne živina mu je šla je v gore.
Bil je zelo jezen in plašen,
nato prikaže se prikazen.

Sandi hitro se predrami,
in ugotovi, da je sanjal o hudi drami.

KJER SE POMLAD ZBUDI (Eulalie Maccaghah, 8. a)

Kjer rastejo zelene veje,
so ljudje z velikim srcem.
Le taki ljudje so dobrodošli.

Kjer ptice letijo, se vidi letalo,
čez oblak pa sam zrak.
Bolj greš gor, bolj je temnih nebes,
življenje se ti z časa izgine.

Kjer so ljudje z zelenimi rokami,
se narava zbudi in se začne pomlad.
Počasi zima kar sama izgine.

PESEM ZA POKUŠINO (Mark Petek, 8. b)

Sonček posveti iz
on kraja na naše prečudovite
Zreče, kjer veliko
zgodb se še le začinja.

Ptički pojejo že zgodaj zjutraj,
saj njihove pesmi nas
popeljejo v nove kraje,
ki so polni same trave.

Tam naše zgodbe
lahko varno cvetijo zraven vode.
Te pesmi nam povejo veliko,
škoda, da te pesmi so pretiho.

POMLAD (Maša Hrovat, 6. a)

V pomlad bi zakorakala
in se po travnikih sprehajala.
Pomladni dan je dolg in svež,
po rožah dišeč.

To jasno nebo,
po katerem beli oblaki plavajo,
vabi me v višave,
neskončne zabave.

Šla bi na vrh gora,
ter v daljavo pogledala,
tam bi videla vrhove
in na njih prelepe vrtove.

Pesem Romeu (Iva Stamenkovič, 9. c)

Že dolgo mislim o tebi,
rada bi te imela ob sebi.
Vsako jutro poslušala tvoj glas,
ki v meni zbudi strast.

Med nama so ovire,
to niso najine izbire.
Starši pravijo,
da je razlika v letih kar velika,
to me prav nič ne mika.

A dobro vem,
najina ljubezen je tako močna,
vse bom naredila,
da bo spet mogočna.

Ob tebi se bom spet zbudila,
in tvoje ustnice poljubila.
Spet ti bom padla v objem,
in večno ostala v njem.

Tvoja Julija ♥

SANJE (Zara Klinar, 6. c)

Sanje lahko so lepe in privlačne
ali pa grozne in temačne.
V dobrih kraljestvom vladamo,
v slabih pa v brezno padamo.

V dobrih ptički žvrgolijo,
otroci po travniku se kotalijo.
Za zajtrk jemo sladoled,
bašemo se v nedogled.

V slabih pošasti nas strašijo in
za nami se podijo.
Mi na ves glas kričimo
in komaj čakamo, da se zbudimo.

ODSEV (Svit Strelc 9. b, Mario Jančič 9. a, Martin Preložnik 9. a)

Zakaj si taka grdoba?
Taka gniloba, taka gnusoba?
LE ZAKAJ?

Komaj te gledam.
Komaj prenašam.
Si čuden, da se kar sama razjedam.
Si grd, da se sploh ne oglašam.
PROSIM, UMRI ZDAJ.

Če samo pomislim na tebe,
Me kar zmrazi.
Govoriš kot kreda, ki po tabli grebe,
da se učiteljica vedno jezi.
VSI ME GLEDAJO POSTRANI.

Sicer pa tako slab ne moreš biti.
Če mi reče, da sem lepa kot cvet.
Sicer mi reče to zato, ker me noče užaliti.
RAJE KAR OSTANI.

POEZIJA (Mara Orož Jevšenak, 8. b)

Kaj sploh to je?
Pod kaj sploh človek
lahko jo šteje?

Med kaj bi jo uvrstil?
Lahko, bi jo v temno noč izlil.
Ali mirno počiva na strani rajni?

Zato se gre, nihče ne ve.

Poezija rima let,
je vse povprek
kot trnek lev.
Ne da se ji upret.

Poezija nima meja,
kot valovi na robih morja.
V njej so majhni koščki zlata,
ki odpira nam srca.

MY CHILDHOOD (Marcel Podgrajšek, 7. b)

When I was three,
I was free.

When I was four,
I cant tell you anymore.

When I was five,
I could dive.

When I was six,
I went to school
and my grandma
made me some clothes of wool.

My uncle has got one brother,
and they are friendly to each other.

Yesterday my father was at the zoo,
he figured out
that same things
about animals are true.

ČAS (Jakob Adamič, 7. a)

Čas vedno teče in nikoli ti nič ne reče.
Tih je kot mravlja, a teče kot lev.
Če ga ne pogledaš, v zanko se zapletaš.
Zjutraj si zaspiš
in neupravičeno uro zlahka dobiš.
Sošolci se ti smejuje, vendar v klopi zaspani sedijo.
Jezni si na uro in cel svet, ker ob jutranjih urah ne moreš živeti.
Ko domov prideš mama, ni vesela,
ker po telefonu tvojo neupravičeno uro je dobila.

LJUBEZEN (Anja Pliberšek, 7. b)

Ljubezen res ni brez veze,
saj med seboj radi se imamo, tudi,
če tega ne priznamo.

Ljubezen kakor kava je.
Včasih grenka ali sladka je.
Včasih vidna je,
drugič skriva se, da nevidna je.

Ljubezen res ni brez veze.
Včasih problemi so,
a jih na koncu rešimo.
Ljubezen res ni brez veze.

ČELICA (Benjamin G. in Juri M., 6. c)

Čebelica, čebelica na cvetu si pristala
in prah nabrala.

V panj si se vrnila in prah odložila
ter čebelarja pozdravila.

To se je ponavljalo iz dneva v dan.
Ko prišel je 40 dan,
odplavala je stran.

LJUBEZEN (Zala K., Nastja K., Ema S., Julija M., Maja K., 6. c)

Ljubezen je kruta,
grenka kot skuta.
Lahko je sladka kot med
ali kakšen kornet.

Včasih imamo načrte vsi,
a ko on prihiti, se nam zvrta.
Ko včasih vse se ti dobro vrta,
vihar prihiti in odpihne vse dobre stvari.

Ljubezen je črna kot noč, včasih svetla kot biser obsijan.
Ko Julija spi,
Romeo v sobo prileti.

Glasno zakriči:
»Ljubezen moja, kje si?«
A ona sladko spi.

Ne ve, če sen je to,
ko jutro jo zbudi.

ŠE ENO SONCE (Marcel Podgrajšek, 7. b)

Ko nekoč deklica pride,
bom ujet.

Takrat ugotovil bom,
kako lep je širni svet.

Sonce v meni takrat bo še bolj zažarelo
tako, da bi še vodo v loncu zavrelo.

Večna sreča iz mene bo močno svetila
in v drugih nova sonca rodila.

ANGEL (Šana Špile, 7. b)

Naši angeli veliko spijo,
v postelji ležijo in smrčijo.

Dan vedno prespijo,
ponoči pa po hiši norijo.

Ko se zbudijo,
nas pogosto razjezijo ko sosedi,
ki kričijo,
saj se lovijo in nam spati ne pustijo.

Ko nas ni doma,
spijo,
ko smo doma,
nas jezijo.

Glasni so tako zelo,
da še sosede zbudijo.

KAKŠNA JE PESEM (Kaja Kenda, 7. b)

Pesem se poje,
pesem se piše,
pesem se riše,
pa tudi briše.

Pesem je kot sreča,
opoteča,
Včasih tudi moteča,
a to sploh ni nesreča.

Pesem pride in odide.
Vedno nas obišče,
pride na naše dvorišče,
ki ga spremeni v igrišče.

BESEDA (Ema Gačnikar, 7. b)

Beseda lahko zelo boli,
še bolj kot udarec.

Zaradi nje lahko nekdo trpi,
kot da bi imel poškodovan palec.

A najbolje je,
če je beseda sladka,
pa čeprav je kratka.

Ta nikogar ne boli,
zato lahko ta v mislih odleti.

Beseda je kot kreda,
ki se izreče jih pozabi.

Če pa je res lepa,
se ne pozabi kot prelepo namakanje v kadi.

ZVEZDA (Naya Hren, 7. b)

Tista zvezda najbolj bleščeča,
najbolj moja, je moja sreča.

Sreča gnezdi na tisti zvezdi
in jaz na njej po vesolju jezdim.

Nanjo naselim še tata in mamó,
naj bosta za stalno z mamó,

nanjo pripeljem še nono in deda,
pa še, seveda, vsaj pol razreda,

pol ulice, pol našega bloka
in, če bom pri volji, nemara še koga.

A kaj, če naša posadka preseže
tonažo dovoljene teže,
pa bo konec zvezde srebrne.

OTROK (Julija Marinšek, 6.c)

Le kaj bi storil,
da se ne bi posmehovali,
da bi bil spet jaz,
da ne bi govorili:
JOJ, KAKŠEN OTROK.

Narediti bi moral preobrazbo.
Le kdo bi mi pomagal?
Mogoče prijatelj, kakšen sorodnik
nekdo, ko me ima rad.

Bom odpiral usta,
mogoče gledal stran,
ves dan strmел vsem v oči,
ves dan ne bom molčal kot čok,
samo mislite, da bojo spet rekli:
JOJ, KAKŠEN OTROK!

Verjetno ne bi smel biti
 brez ust
 brez oči
 brez nog
 in brez rok,
viden kot hiša in slišen kot rog.
JOJ, KAKO LEP OTROK!

PRAVA LJUBEZEN (Zala Kamenik, 6. c)

Če želiš z nekom v kraj neznan,
le pojdi, naj te ne bo sram.
tam ljubezen naj poleti,
v modro nebo počaščenosti.

Na vajin poročni dan,
čisto vsak bo zbran.
Ljubezen grela vama bo srce,
nikoli ne izpustita je.

Zdaj od ljubezni živita,
življenje si delita.
Kot žametne vrtnice na soncu žarita
in se za ljubezen borita.

Ustnice so rdeče
kot vajino srce.
Ljubezen si delita
in se skupaj novih izkušenj veselita.

LJUBEZEN (Nik Hrovat, 7. c)

Ljubezen je beseda, ki poboža dušo,
lepo jo je slišati, še lepše doživeti.
Ljubezen te pogreje kot sonce, ki se smeje.

Ljubezen je lahko mnogih barv in oblik,
lahko je majhna, lahko je velika,
lahko je kot topel objem ali močen dotik.

Ljubezen je lahko kot nekdo, ki ti popravi kolo,
lahko je kot nekdo, ki ti ponudi ramo.
Naj ljubezen preplavi ves svet
in naj ljubezen vodi ta naš planet.

VRBA (Jure Korošec, 7. c)

Ko bo zima z ivjem pokrila najine veje,
ko bodo bele snežinke mirno plesale
in se bodo najine veje nežno majale,
si bom želel,
da bi te lahko objel.

Mogoče bo veter uslišal moj glas
in bo močno zapihal skozi vas.

Takrat se zapletejo najine veje
in med nama podrejo se vse meje.

OCEAN (Rosa Kropf, 9. a)

Kaj skrivaš ti modro ogledalo?
Si poln življenja, skrivnosti, trpljenja.
Kje se končaš in kje začneš?
Nihče ne ve, kako daleč greš.

Kaj skrivaš, ti moder odsev?
Kdo v tvoje globine bi se ujel?
V bermudske skrivnosti bi človek verjel,
koliko življenj si vzela?

SKOZI OKNO (Živa Kejžar, Neža Založnik, Alja Jančič, 9. a in b)

Pomlad se približuje
in dan se podaljšuje,
a zima se končuje.
Mraza konec bo,
saj poletje bo prišlo.

Ko skozi okno pogledam,
v naravi
se zagledam.
Gledam oblake in sinje nebo,
pri srcu mi je toplo.

Travniki polni so rož,
na vrtu vidim koš.
Na pašniku je veliko živine
in ko jo gledam, čas hitreje mine.

Pod oknom vidim cesto,
ki vodi me na posebno mesto.
Na koncu ceste luč žari
do nove srečne poti.

Pesmi so zbrali in uredili Dora Lušenc, Marjeta Kobale, Jožica Klančnik, Lucija Levart,
Mateja Potočnik in David Voh.
Naslovnica: Pika Klajne, 6. a